

Γιώργος Τσιρώνης

ΑΕΡΑΣ ΠΝΕΕΙ

Στο δέντρο
κελαηδάει
το πουλί.

Αέρινα λόγια
το δέντρο
ψιθυρίζει.

Περνά αγέρας
τρίλιες,
μελωδίες.

Ο άνεμος
πνέει

Πλέει
η ζωή
στην οικουμένη.
Κι όμως η Ποίηση, Γαβριηλίδης 2010

*

Στις *ΑΦΙΕΡΩΣΕΙΣ*, 2009
χρήση τού:
Το τιποτα
κι εσυ
το μονο.

ΣΤΟ ΣΩΚΡΑΤΗ

Μιλώ στο νερό,
στη γυμνή την πέτρα.
Μιλιά μου που χάνεσαι,
στα κύματα, κύμα.

Ήλιε
σε βλέπω γυμνός
κραυγή μου
γυμνή.

Κόσμε
κοχύλι
λαμπερό.
(20-1-2010)

ΣΧΟΛΙΟ ΚΑΙ ΑΓΑΠΗ
για το *Πράγμα του Κόσμου*

Πετούνε τα χέρια
του κόσμου τα χέρια
πετούν στην αρμύρα
στού γάργαρου ήλιου
το πέλαγο.

Νερό καθαρό
που το βλέπεις
και λάμπει ο κόσμος
κρυστάλλινος.

Φρέσκια ζωή
και φρέσκια μέρα
τα χέρια μου απλώνω
πανί καθαρό σε τυλίγω
ψωμί στο τραπέζι.

Φωτιά μου
φωτιά μουσική γυναίκα μου-θάλασσα,
γυναίκα που αγάπησα
κι ο κόσμος
που άλλαξε μέσα μου.

Λευκό που γεμίζεις
τα μάτια μου
λευκό γιασεμί μου
ανθισμένο.

Και φεύγει ο κόσμος
με ένα χαμόγελο
μικρό περιστέρι.

Τα νερά κατεβήκαν,
κι η κιβωτός σωσμένη.

Καινούργιε μου Κόσμε
γεννιέσαι στα μάτια μου,
στα μάτια μου άστραψε κι έλα.

ΓΙΑ ΜΙΑ ΜΕΡΑ
για το *Πράγμα του κόσμου*

Βροχή που έσταξες αργά
καινούργια στα όνειρά μου.

Είσαι φιλί του ουρανού
είσαι της γης το χάδι.
Απ' τα παράθυρα κοιτώ
βάρκες περνούν γαλάζιες.
Στόμα μου κόκκινο άνοιξε
ορθάνοιχτη καρδιά.
Πώς λαχταρώ τα χείλη σου, σταφύλι
της ζωής.
Μέρα που είσαι πράσινη
στα σώματα των δέντρων
μέρα που τραγουδάς
στα χείλη των πουλιών.
Έλα καλή μου, σίμωσε,
γλίστρησε στο ποτήρι
στάξε αργά στη στάμνα μου
κύλα στον ουρανίσκο
τον ουρανό δως μου να πιω
να πιω να σε γευτώ.
Τραγούδησε, κελάρυσε
σε όλο μου το στόμα
να βγει το φως σου καθαρό
απ' τα δικά μου μάτια.
Να βγει η καρδιά σου η κόκκινη
η μπλε, η χρυσαφένια
στο χώμα να καθίσουμε,
να πιούμε και να φάμε.
Κορμί ιερό, σώμα νερό,
ψωμί που ψήσαν χέρια
στον Ουρανό που ζύμωσαν
την όμορφη νυχτιά.
Κάτσε καλή στα πόδια μου
που σ' έχω πεθυμήσει,
δίχως φιλιά, δίχως μιλιά και
με αγάπη μόνο.

ΔΕΝΤΡΟ ΜΟΥ
Στο Σωκράτη

Δέντρο εσύ πολύκλαδο
που τόσα να 'ρθουνε
άφησες πουλιά,
που ο ουρανός κεντήθηκε
στα φύλλα σου,
και με τον ήλιο παίζεις,
μεγάλες ρίζες άπλωσες,
χαρίζεις τη δροσιά.

Ακόμα κι όταν λείπουν

τα πουλιά,
εσύ, δέντρο καλό μου,
τραγουδάς.
(8-4-2010)

ΣΤΟ ΣΩΚΡΑΤΗ

Κοιτώ τ' απέναντι
βουνά.
Με πόδια δυνατά
απ' τη γαλάζια θάλασσα
το φως
λαμπρό ανυψώνεται.

Γέφυρα στιβαρή
το μεσημέρι
με τη γαλάζια του
γροθιά
τις λύπες συντρίβει.
(9-6-2010)

ΣΤΟ ΣΩΚΡΑΤΗ ΣΚΑΡΤΣΗ

Όρθιες λοξές γραμμές
η Ύδρα όπως πέφτει
από τον Ουρανό
στη Θάλασσα.

Της φτάνουν τα πλοία
και τα ωραία παράθυρα
μα ανοίγεται στον Ήλιο
ολοένα.

Λυωμένη Ζωή
κυλάει στα στήθη της.
Καθένα ακρογιάλι της
σκοτώνει το Θάνατο.
(2012. Του κόσμου το πράγμα)

ΣΩΚΡΑΤΗΣ ΣΚΑΡΤΣΗΣ

Οι καμπύλες πορείες
των πουλιών
οι καμπύλες ράχες
των βουνών
της στερεότητας

οι γραμμές ευθείες.

Γη κι Ουρανός
μια κολώνα μεγάλη
της Ύπαρξης.

Θεέ μου
από τα διάκενα μέσα
το πρόσωπό σου.

Δε ζητώ τίποτα.
Είμαι.

Και είναι αρκετό.
(2015)

ΤΟ ΠΟΥΛΙ

Εκείνο που ήταν
αλήθεια στα λόγια σου
ήταν ο ήχος
που πάφλαζε
μες στην καρδιά σου.

Εκείνο που ήταν
στην καρδιά σου αλήθεια
ήταν το κίτρινο αχνό
πουλί, που τρίλλιζε,
αχ, πώς τρίλλιζε....

Κάτσε.
Άκου
τον ήχο.

Μπες
στο Αθάνατο
Νερό.
Αδημοσίευτα